זעקות ואגרוף

באולם הכניסה של בניין בני־ברית התנהלו ויכוחים זועמים, שלוו בהנפות אגרופים, ולא פעם גם בחילופי מהלומות. האשה אשר במרכז מתווכחת בזעם עם הגברתן אשר ממולה, כאשר מן הצד משקיף בחיוך איש הצעירים, יוסי שחר מחיפה. האווירה למעלה, בחדר־הישיבות, היתה טוערת לא פחות.

המתחרים

הרב חיים דרוקמן (למעלה) שהתפטר, והרב סלומון, היורש־המיועד של בורג.

המדרגות

היו את צוואר ה־בקבוק. דויד כנפו (בעל הכיפה הלבנה במרכז) מנסה להתגבר על הסדרנים בבית המפד"ל בתל־אביב.

שהצבעה לא נערכה באותו ערב. אך אם ביקש בן־נתן להצביע לפני חברי המפד"ל על העובדה שזבולון המר והצעירים מת־בססים על תמיכת אנשי אבו־חצירא — הצליח ללא ספק לעשות זאת על־ידי הצבת הסדרנים, וגרימת המהומה.

למעלה, בחדר הישיבות הצר והמאורך, היתה האווירה סוערת לא פחות. הצירים, שלא ידעו על „הבישולים" שמאחרי ה־קלעים, היו בטוחים שבישיבה זאת ייגזר דינה של המפד"ל לשבט או לחסד: האם תתפלג — או תישאר מאוחדת.

ואז, לפתע, שעה תמימה אחרי שהישיבה היתה אמורה להתחיל, עלה על הבימה רפאל בן־נתן, והכריז: „סיעת למיפנה יוצאת להתייעצות."

בעיקבות למיפנה יצאו גם הצעירים ותומכיהם בסיעת ליכוד־ותמורה, שהיתה סיעתו של אהרון אבו־חצירא, ונותרה כצאן ללא רועה אחרי ששר־הדתות־לש־עבר פרש מן המפד"ל.

בשתי ההתייעצויות המקבילות יצא ה־מרצע מן השק. בישיבה זאת לא יוכרע גורל המפד"ל. עדיין לא. ארבע הסיעות הקטנות במפד"ל, הנמצאות בתוך בין

(המשך בעמוד 71)

לעצור את הנסיגה

בישיבת סיעת ה־צעירים ואנשי סי־עת ליכוד־ותמורה ניהלו את ההצגה השר זבולון המר וסגן־השר יהודה בן־מאיר (משמאל). המר ביקש להרגיע את הצעירים שחלק מהם התבטאו בחריפות נגד הצעת הסיעות הקטנות, והסביר שאין ברירה, ויש להסכים להחלטות הוועדה.